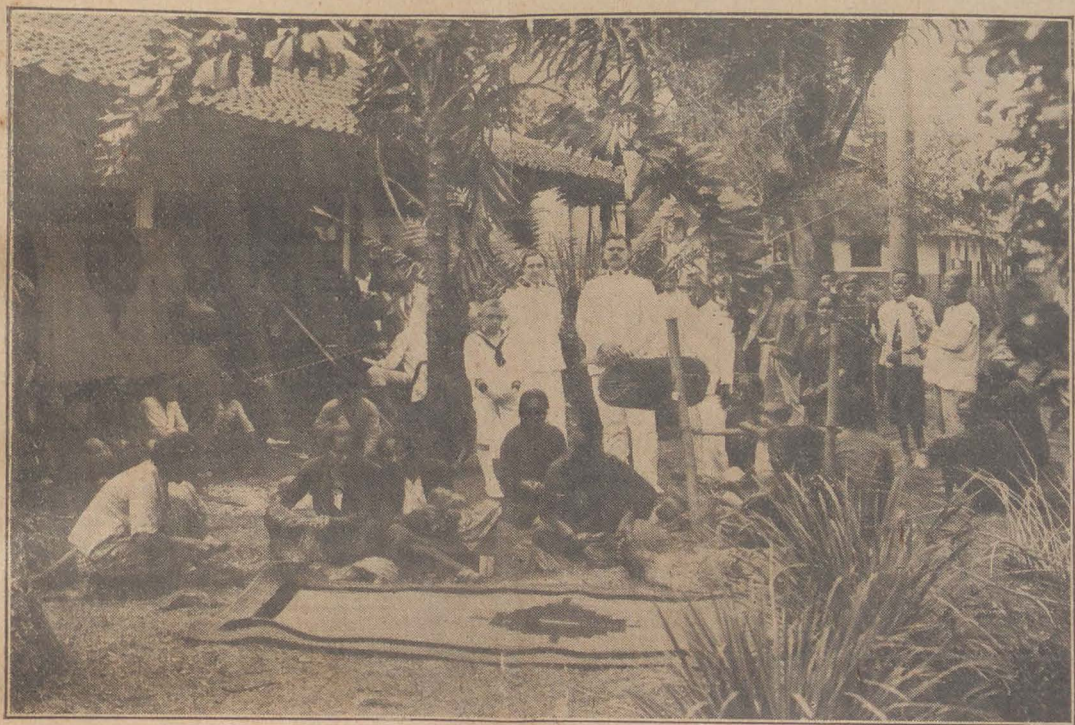

EEN KIJKJE IN DEN ARBEID OP BOEGANGAN.

DOOR ADJUDANT H. LOOIS.

EEN STUKJE MOOI WERK, JUUST KLAAR GEKOMEN.

Onze Kolonel verzocht mij, een stukje te schrijven over Boegangan en gaarne voldoe ik aan dat verzoek, temeer omdat het werk op Boegangan een ruime plaats in ons hart heeft.

Boegangan wordt de laatste jaren „Bedelaars-Kolonie” genoemd, daar de kolonie als zoodanig door het Gouvernement is erkend. Toch houden wij meer van den ouden naam: „Tehuis voor zieke en behoeftige Inlanders”; dit doet, dunkt ons, wat vriendelijker aan.

Het aantal bewoners der inrichting is varieerend. Momenteel telt onze kolonie 333 zielen. Een gedeelte dezer menschen bestaat uit ras-echte bedelaars, die door de politie hier gebracht zijn ter verbetering, maar ook vooral om de Semarangsche straten van bedelaars te zuiveren.

Een ander deel der verpleegden bestaat uit gewone dessamenschen, die in hun ver-afgelegen dessa's geen geneeskundige hulp kunnen krijgen voor hun wonden. In de Centrale Burgerlijke Ziekeninrichting kunnen dezulken niet opgenomen worden, omdat zij daar, voor niet ziek genoeg zijn. Wel wil men hen daar in de polikliniek helpen, doch, waar de menschen dan ver van huis zijn en gedurende dien tijd geen midelen van bestaan hebben, kan hiervan slechts zelden gebruik gemaakt worden. Zij begeven zich dan liever naar Boegangan, waar zij zoolang opgenomen en behandeld worden, tot hun wonden genezen zijn.

Een derde categorie van menschen, die wij hier verplegen, zijn de zogenaamde „afzichtelijke bedelaars”. Dit zijn meestal personen, wien vanwege hun gebreken en afzichtelijk uiterlijk een plaatsje in de maatschappij ontzegd is, en voor wie niets anders overblijft, dan door bedelen aan den kost te komen. Gelukkig heeft het Le-ger des Heils in Boegangan een inrichting, waar deze arme stumpers een onderkomen vinden; als het noodig is, tot het eind van hun leven.

Boegangan is onder de inlandsche bevolking van Semarang en omliggende plaatsen óver-bekend. Men noemt ons dikwijls „Wong halleloeja” (Halleluja-menschen) en van heinde en ver komt men tot ons om hulp.

Gedachtig aan het woord: „Ledigheid is des duivels oorkussen”, hebben wij als regel ingesteld, dat iedereen, die daartoe in staat is, moet werken. De voor-naamste industrie van Boegangan is het maken van cocosmatten, waarmede tal van personen dagelijks bezig zijn. Over geheel Java leveren wij onze matten. Veel reclame behoeven wij niet te maken: ons werk spreekt voor zichzelf. Het is bij ons in dat vak nooit malaise; steeds zijn er bestellingen. Een der bekwaamste mattenmakers, die tevens het toezicht houdt op dit werk, is een man met één been. Alle bedelaarskolonies van Java heeft hij reeds afgereisd, en overal leerde hij iets. Bij ons vond hij zijn „tehuis” en nu kan hij het geleerde in practijk brengen, zeer ten gerieve der inrichting. De mattenmakerij is voor de kolonie een kleine bron van inkomsten, maar ook verdienen de verpleegden zodoende een kleinigheid, terwijl ze bovendien aangenaam bezig worden gehouden. Waar zou het heen, als dit volkje eens den geheelen dag niets uitvoerde? Het is merkwaardig, maar een zeker feit, dat juist op Zon- en feestdagen, als de menschen niet werken, de meeste kibbelpartijtjes voorkomen. Over het algemeen hebben wij daarover gelukkig niet

te klagen, want, hoewel de meeste bewoners van Boegangan tot de minsten onder de Javanen behooren, komen groote vechtpartijen maar zeer zelden voor.

De vreugde van Boegangan zijn de kinderen. Thans hebben wij er een 70-tal: 53 jongens en 17 meisjes. Des voormiddags worden de jongens belast met allerlei werkjes, terwijl de meisjes bezig gehouden worden met nuttige handwerken. In den namiddag gaan alle kinderen, die daarvoor in aanmerking komen, naar school. Deze wordt gehouden in een groot gebouw, dat tevens als bijeenkomst- en eetzaal van de mannen dienst moet doen. Aan het hoofd der school staat een gediplomeerd Javaansch onderwijzer.

Met het toezicht op de jongens is een mandoer belast, die bij hen slaapt en tevens heeft te zorgen voor orde en netheid op de slaapzaal, enz. Over de meisjes, die een apart vertrek hebben, is een baboe aangesteld; ook zij is dag en nacht met hen tezamen.

Behalve de jongens- en meisjesslaapzaal bevinden zich hier nog andere gebouwen, o.a. de vrouwen- en de mannenzaal, resp. links en rechts van den ingang der kolonie.

Met het schoon houden van het groote terrein en de gebouwen zijn uitsluitend de patiënten belast.

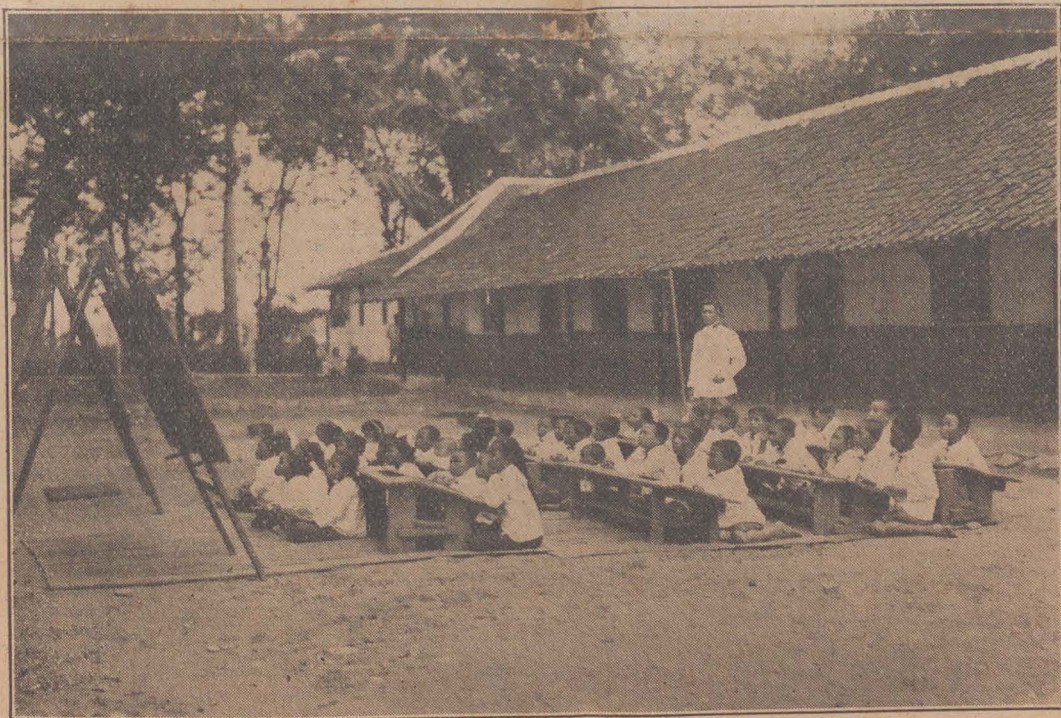
***

Verreweg het grootste aantal der bewoners heeft wonden. Ensigne Engström zorgt voor de wondbehandeling en verdere verpleging der patiënten, bijgestaan door een verpleger en een gediplomeerde mantri-verpleegster. Soms komen er patiënten ter behandeling in verwaarloosden en vervuilden toestand, zoodat er voor de verpleegsters heel wat moed noodig is, om de vieze, weezinwekkende wonden te kunnen behandelen.

Laat ik U twee der vele voorbeelden noemen, die wij zouden kunnen aanhalen. Eenige maanden geleden trof een goedgehartig heer een knaapje aan, dat door bedelen in zijn onderhoud voorzag. Zijn gezichtje was één groote wond. Neus, lippen, en één oog waren weggerot, en met

deze pijnlijke, onverzorgde wond liep de arme knaap maar door. Hij ontving hier of daar wel een paar centen, doch er was niemand, die zijn gelaat verbond. Iedereen wendde zich vol afkeer van hem af. Hij was nog maar heel jong, toen zijn ouders stierven en toen dezen waren heengegaan, had hij niemand meer op de wereld. Geen der dessa-bewoners bekommerde zich om het arme ventje, niemand nam hem tot zich en toen is hij de wijde wereld maar ingegaan en kwam al bedelende aan den kost. Toen kwam de dag, waarop hij een heel klein wondje kreeg in zijn gelaat. Dit wondje werd grooter en grooter, totdat het nu meer dan de helft van zijn aangezicht bedekt. De dokter zegt, dat dit ventje moet boeten voor de zonde zijner ouders. Hun onrein leven is oorzaak van het lijden van dezen kleinen jongen.

Als de plaats het toeliet, zou ik den lezers meer vertellen van de verschrikkelijke gevolgen der zonde, die wij dagelijks aanschouwen. Zien we hier niet Gods woord bewaarheid: „Ik, de Heer Uw God, ben een ijverig God, Die de misdaad der vaders bezoek aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde lid dergenen, die Mij haten”? (Exodus 20 : 5.) Op Boegangan zijn voorbeelden te over.

DE ULTRA-MODERNE BUITENSCHOOL.

IN DE GOEDE HANDEN VAN DEN „BARMHARTIGEN SAMARITAAN”.

UREN MET MIJN BIJBEL.

DOOR WILLEM LT.-KOLONEL A. B. GUGELMANN.

DE LIEFDE IS NIET AFGUNSTIG.

Hoe noodig, hoe belangrijk is het toch, dat wij dit onthouden: *liefde en afgunst kunnen niet samengaan*. Dat zal ons nopen, ons eigen hart nauwgezet te bewaken en voor afgunst te sluiten. Want, waar afgunst in een menschenhart is binnen gesloten, steelsgewijze en onbemerkt, zooals zij dat altijd doet, *daar kan de liefde niet gedijen* en zal dra moeten verdorren en uitsterven.

Afgunst is een afschuwelijke, wreede zonde, dat erkennen wij allen! En daarbij zoo algemeen, dat het schrikbarend is. Wij zien de sporen er van al onder de kleine kleuters in de kinderkamer! Heeft zusje een — naar broertjes idee — mooier cadeautje gekregen dan hij, hoe gauw komt het er dan uit: „Ik moet er ook zoo een hebben”, ... terwijl het eigen geschenk in zijn oogen plotseling alle waarde verloren heeft.

Op school — hoe menige jongen, hoe menig meisje, dat misschien goed leeren kan, of door vijft en gedrag zich het welgevallen en den lof der onderwijzers verworven heeft, heeft het niet bitter moeten ontgelden van de andere school-makkers. En waarom? Alleen terwille van nare afgunst!

Hetzelfde vinden wij terug in het openbare leven, waar aan geschilden zoo dikwijls nijd en afgunst ten grondslag liggen.

Helaas, helaas, wij treffen het zelfs

(vervolg van pag. 1.)

Drie jaren zwierf de knaap rond, tot dat eindelijk iemand, die met hem te doen had, hem vond. De heer, waarover ik reeds schreef, bracht het knaapje bij ons en natuurlijk hebben wij ons gaarne over hem ontfermd. Wij zijn er met Gods hulp in geslaagd, de wond tot stilstand te brengen en het jongetje heeft een goed onderdak bij ons gevonden. Heden verzekerde hij mij nog, dat hij zich zeer goed thuis gevoelde en van plan is, hier altijd te blijven.

Dergelijke gevallen komen heel dikwijls voor en menige arme wees heeft dan ook op Boegangan zijn „thuis” gevonden. De familie ziet gewoonlijk nooit naar hen om. Dikwijls denk ik aan den barmhartigen Samaritaan; hij vindt een gewonde tusschen Jeruzalem en Jericho, een Jood, en dus iemand van een anderen Godsdienst. Eigen land- en geloofsgenooten gaan hem voorbij zonder te helpen, doch zie, deze vreemde Samaritaan ontfermt zich over hem. Gaat het ons, Officieren en andere Broeders en Zusters in Christus, niet dikwijls evenzoo? Wij helpen allen, ook al gaan anderen voorbij.

**

Sedert kort vertoeft hier ook de arme Javaan, over wien de plaatselijke bladen onlangs schreven. Hij heeft een zijner beenen en ook het gezicht van beide oogen verloren. Hierdoor geraakte hij langzamerhand in zeer kommervolle omstandigheden, want er was niemand, die zich zijner ontfermde. Zijn „betere helft” verliet hem en toen werd het met hem al erger. De arme man, die God niet kende, werd ten slotte zoo levensmoede, dat hij de hand aan zichzelf sloeg. Met een mes bracht hij zich een groote wond aan den hals toe, doch als een wonder stierf hij hieraan niet. Toen dit mislukt was, wierp hij zich voor de Semarang-sche stoomtram, doch ook deze poging tot zelfmoord faalde, want de machinist had nog juist den tijd, te stoppen.

Nu is hij door ons opgenomen. Wij allen hebben hem moed ingesproken en de Zuster van Boegangan heeft de groote wond aan zijn hals gereinigd en verbonden.

Wat was de arme man dankbaar voor die behandeling. Het „*trimah kasih ndoro*” (dank U wel, mevrouw) was niet van de lucht en al tastende trachtte hij, terwijl hij geholpen werd, de hand der Zuster te pakken, om door een krachtigen druk zijn dankbaarheid te betuigen. Wij hopen er in te slagen, hem in het leven te behouden, en hem door liefdevolle verpleging weer met levensmoed te bezielen.

Heerlijk is het te zien, hoevelen ge-

aan in den kring der volgelingen van den zachtmoedigen en nederigen Jezus!

Wat doet de liefde dan? Zij kan er zich in verheugen, zij kan bewonderen, zij gunt het „den ander” van harte! De afgunst daarentegen wordt bitter, wordt hatelijk — zij vraagt: „Waarom zij en ik niet, zij, die pas komt kijken en zoo verre ten achter staat bij mij?” . . . . . En de afgunst begint af te keuren en te veroordeelen, zij begint uit te zien naar de fouten en tekortkomingen — gewaand of werkelijk — in den broeder, de zuster, „zij zoekt het kindeke om het te dooden!” . . . . .

Diep, diep in het hart houdt zij zich verscholen, terwijl de mond soms met gulheid en schijnbare grootmoedigheid zegt: „O, ik gun het hem graag, wel zeker, ik feliciteer hem ermee”. . . . . totdat, vroeger, of later, als de gelegenheid zich aanbiedt — zij aan het licht komt, om haar slag te slaan, met liefdelooze woorden den makker af te takelen, zijn hoedanigheden en bekwaamheden af te breken, te verkleinen, om aldus hem of haar van de baan te schuiven.

Dat doet de afgunst en o, hoe wreed is zij, hoeveel harteleed heeft zij veroorzaakt, hoe menig gelukkig menschenleven verbitterd, hoeveel vreugde bedorven!

En konden wij het maar beseffen, hoe groote afbreuk zij doet aan het Koninkrijk Gods!

Ja, het zijn nijd en afgunst, die de menschen er toe brengen, om zich deer-

nezen onze kolonie verlaten. Als nieuwe menschen worden zij aan de maatschappij teruggegeven. Velen dezer ex-bedelaars werken thans als kebon, djongos of koeli. Tal van ex-bedelaressen hebben wij als baboe kunnen plaatsen en de aanvraag om bedienden houdt steeds aan. Deze menschen hebben geleerd, met eigen handen hun „nassi” te verdienen en zijn bruikbare leden der samenleving geworden. Natuurlijk zijn er ook wel teleurstellingen. Er zijn sommigen, die altijd bedelaar blijven en die anderen maar voor zich laten werken. Wij laten ons daardoor echter niet ontmoedigen.

**

Ook wil ik niet vergeten te melden, dat wij de aan onze zorgen toevertrouw-

ENSIGNE ENGSTRÖM MET DE KINDEREN.

de menschen niet alleen lichamelijk, maar ook geestelijk trachten te helpen. Daartoe houden wij geregeld samenkomsten. Het korps Boegangan telt 40 leden, allen personen, die op Boegangan woonachtig zijn; het aantal makkers, dat buiten de inrichting woont, is veel grooter. Verscheidenen dezer Christenen kunnen, wat hun levenswandel betreft, een vergelijking met Europeesche Christenen heel goed doorstaan. Ik schrijf dit, om aan te toonen, dat niet alleen de Europeanen „goed” kunnen zijn, maar dat ook de Javaan zijn bekeering weet uit te leven.

Voor de kinderen houden wij Zondagschool en ook onder hen zijn er, die

lijk te vergissen in het uitspreken van een oordeel, een meening omtrent anderen. Negen en negentig keer van de honderd is dit zoo! Als we het maar wisten, hoe de menschen, die wij zoo benijden om hun voorspoed en succes, om hun positie, dikwijls aan den anderen kant gebogen gaan onder zware lasten, een verborgen kommer, een bitter leed; menschen, die, zooals onze Generaal zegt, „in den anderen zak steenen genoeg hebben om hun evenwicht te bewaren” — ja, als we het maar wisten, ons oordeel zou niet zoo hard zijn!

**

Eenige daglooners stonden aan het eind van den dag voor de deur der dorpsherberg gezellig met elkaar te praten, toen een deftige equipage met twee paarden kwam aanrijden, koetsier en palfrenier op den bok. Starend naar de ongewone verschijning, werden door hen opmerkingen gemaakt, die allesbehalve vriendelijk waren en al te zeer van nijd en afgunst getuigden. Tot hun verwondering hield het rijtuig stil voor het dorps-hotelletje, en met belangstelling zagen ze, hoe een heer, de rijke eigenaar van paarden en rijtuig, behoedzaam er uit gedragen werd. Zijn beide beenen waren lam.

„Dan maar liever droog brood met water en een paar gezonde beenen”, zei één der daglooners en — de anderen stemden het toe! Och ja, als men het maar wist, niet waar?

**

Hadden we toch allen meer van de liefde, die niet afgunstig is, die gaarne den ander hooger acht dan zichzelf en het een vreugde vindt, zijn naaste te dienen. Dit is de weg ook, om gelukkig te worden, want — geen ongelukkiger schepsel dan de afgunstige ziel! Zij kent ware vreugde noch vrede, is steeds vol wantrouwen en achterdocht, wordt heen en weer geslingerd door tegenstrijdige gevoelens — zij lijdt de grootste schade zelf!

veranderd zijn geworden. Wij gelooven in de bekeering van kinderen.

Eenigen tijd geleden kwam in een samenkomst een heel klein Javaansch meisje naar voren om te bidden. Toen een onzer Officieren haar vroeg, waarom zij dit deed, zeide zij: „Ik wil vergiffenis vragen aan God, want ik ben zoo erg boos geweest tegen mijn moeder.” Het was roerend te zien, hoe zij haar kleine handjes vouwde en den Heer om vergeving vroeg.

**

Er is mij wel eens gevraagd, of de Javanen, die op Boegangan tot het Christendom overgingen, werkelijk trouw blijven, als zij weer naar hun dessa zijn teruggekeerd. Vooraf zij gezegd, dat er,

zich in zijn dessa een klein kringetje Christenen gevormd had.

Zoo zijn er meer voorbeelden van Javanen, die — weer in hun eigen omgeving teruggekeerd — niet alleen trouw blijven, maar ook anderen winnen voor den dienst van God.

Een paar jaar geleden werd ik door den besten Christen van Boegangan bitter teleurgesteld. Het ging hem als Achan, die het schoon Babylonisch overkleed zag, er begeerte toe kreeg en het nam. In dit geval was het een Javaansch jasje. Hij verdween er spoorloos mee, doch had geen rust en een paar dagen geleden kwam hij op Boegangan terug. Wij hebben hem in liefde aangenomen en nu probeert hij alles weer goed te maken. Ook heeft hij zich opnieuw aan den Heer gegeven.

Wij moeten hen een kans geven. „Rome is niet in één dag gebouwd”, en ook geestelijke opbouw gaat langzaam. Door een werk, als op Boegangan gedaan wordt, leert de Javaan den geest van het Christendom kennen, of liever, den geest van Jezus Zelf. Die rond ging, goed doende. Langzaam maar zeker zal die geest doorwerken, ook onder de Javanen. Zij vergeten Boegangan niet. Een dezer dagen nog werd de Zuster 's avonds laat opgebeld door het Stadsverband. Daar was een Javaansche vrouw, wier einde naderde, maar eerst nog wilde zij een Officier van Boegangan spreken en met haar bidden, voor zij heen ging.

Het zou heerlijk zijn, als wij op Java ergens een groote landbouw-kolonie hadden, waar wij onze bekeerlingen van Boegangan tezamen konden brengen in een grooten kampong. Nu verspreiden zij zich naar links en rechts en het is voor ons, Officieren, beslist onmogelijk, om hen, na het verlaten der kolonie, op te zoeken en hen geestelijk te steunen. Wij gaan echter moedig voort en misschien komt de tijd nog wel eens, dat wij ook voor dit deel van het werk Officieren hebben.

Dit wil echter niet zeggen, dat wij in het geheel geen arbeid buiten de inrichting doen. Integendeel; wij hebben ook een aardig korpsje in de centrale gevangenis te Semarang en in de kazerne alhier. Behalve deze kameraden wonen er nog een aantal te Semarang, die gewoonlijk de samenkomsten op Boegangan bezoeken, maar waarvoor wij een apart korps zullen trachten op te richten.

Zoo zou ik voort kunnen gaan en nog meer van ons werk vertellen, maar, gedachtig aan onze kleine Strijdkreet en de groote redactieschaar, zal ik het hierbij maar laten.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

De Generaal leidde na zijn bezoek aan Centraal Europa een muzikantencongres te Manchester en te Glasgow, waaraan resp. 1.000 en 950 Leger des Heilsmuzikanten deelnamen. Onder hen waren oud-gedienden, maar ook jongeren, wien nog maar juist een plaatsje in het muziekkorps was toegewezen. Vooral bij de laatsten drong de Generaal aan op een volkomen toewijding van hun beste gaven aan den dienst des Heeren, en oud en jong waren deze samenkomsten een bezieling en een bron van nieuwe kracht.

Tevens bracht de Generaal in twee gevangnissen te Glasgow de boodschap van hoop en vrijheid door Christus en bepaalde zijn toehoorders — bijna allen nog jonge mannen in de eene, vrouwen van verschillende leeftijd in de andere gevangenis — bij de liefde van God.

Kolonel Vlas, een goede bekende in Ned.-Indië, is door den Generaal aangesteld tot Internationaal Secretaris voor Europa.

Canada

Het gevangeniswerk heeft hier groote afmetingen aangenomen en het Leger staat in nauw contact met de regering ten behoeve der gevangenen. We kunnen ons eenigen indruk vormen van den omvang van dezen tak van Legerarbeid uit het feit, dat gedurende het afgelopen jaar 16.563 onderhouden met gedetineerden zijn gehouden; 1.691 mannen werden afgehaald bij hun ontslag uit de gevangenis en 448 werden aan werk geholpen; 1.455 meetings werden gehouden in strafgestichten en 403 mannen beleden bekeerd te zijn; 15.017 maaltijden werden verstrekt aan gevangenen na hun ontslag, en in Toronto alleen werden 857 gezinnen van gedetineerden voorzien van voedsel. Ook is in tal van gevallen een verzoening tot stand gebracht; echtgenooten zijn teruggekeerd tot verlaten of veronachtzaamde vrouwen, zoons teruggegeven aan grijze door zorgen gebogen ouders.

OFFICIËELE MEDEDEELINGEN.

(Bij volmacht van den Generaal.)

GEHUWD:

KAPITEIN GABRIEL ENDE, laatst gestationneerd in het Chineesche Korps te Cheribon, die in April 1921 vanuit Semarang (Boegangan) in opleiding kwam, met

LUITENANTE SAMI AMON, laatst gestationneerd in het Inlandsch Korps te Rogo-Moeljo, die op 18 November 1920 vanuit Soerabaja in opleiding kwam, te Cheribon op Donderdag 24 December 1925.

KAPITEIN TOIVO POUTIAINEN, laatst gestationneerd in het Militair-Tehuis te Weltevreden, die op 29 Augustus 1922 vanuit Viborg (Finland) in opleiding kwam, met

KAPITEINE ELNA BORG, laatst gestationneerd in het Meisjeshuis te Weltevreden, die op 31 Januari 1922 vanuit Hangö (Finland) in opleiding kwam,

te Weltevreden op Donderdag 21 Januari 1926.

BEVORDERINGEN:

Van Kapitein tot Ensign:

I. Andersson.

Van Luitenant tot Kapitein:

A. Kuhne.

Van Kadet tot Kadet-Luitenant:

D. Dina.

C. Karingan.

G. Megawe.

M. Moeroe.

C. Ranjawa.

T. M. Tarima.

AANSTELLINGEN:

Adjutant E. Ingham naar Kapiroei.

Adjutant E. Walo naar Koelawi (tweede in bevel).

Kapitein T. Poutiainen naar Rouwiga, Celebes (tweede in bevel)?

Kapitein F. Wenas naar Boegangan te Semarang (Assistent).

Luitenant Lay Hiun Seng naar het Chineesche Korps te Bandoeng (tijdelijk).

Kdt-Luitenant Latuperissa naar het Chineesche Korps te Soerabaja (tijdelijk).

Kdt.-Luitenant D. Dina, naar Kantewoe (tijdelijk).

Kdt.-Luitenant C. Karingan naar Koelawi.

Kdt.-Luitenant G. Megawe naar Rouwiga.

Kdt.-Luitenant M. Moeroe naar Kantewoe (tijdelijk).

Kdt.-Luitenant C. Ranjawa naar Kapiroei.

Kdt.-Luitenant T. M. Tarima naar Rouwiga.

Bandoeng, 22 Januari 1926.

M. J. v. d. Werken,

Terr. Kommandante.

AANTEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS.

Bandoeng, 18 Januari 1926.

De Territoriale Kommandante.

In het begin van Februari hoopt de Kolonel Java te verlaten om de congressamenkomsten in Celebes te leiden. De Divisie-Officier is vol plannen voor bijzondere samenkomsten; o.a. zal de nieuwe zaal te Bora worden geopend. Stafkapitein Lebbink en Ensigne Barbier zullen de Kolonel vergezellen.

Met gespannen verwachting zullen we uitzien naar de rapporten omtrent deze reis!

Het Kerstfeest.

In alle korpsen en inrichtingen werd dit gewijde feest, waaraan duizenden hebben deelgenomen, op waardige wijze gevierd. Wij wenschten slechts, dat allen, die hiertoe op vriendelijke wijze hebben bijgedragen, geluige hadden kunnen zijn van de feestelijkheden.

De rapporten, over deze samenkomsten binnen gekomen, zijn zeer belangwekkend. Tot onzen spijt echter moesten ze wegens te weinig plaatsruimte aanmerkelijk worden bekort.

In het Europeesche korps te Bandoeng werd voor het eerst des morgens om 5 uur een vroegdienst gehouden. De zaal was geheel bezet en alle aanwezigen gingen rijk gezegend huiswaarts.

Te Tegal bezochten meer dan 500 personen de bijzondere Kerstmeeting en ook op andere plaatsen werden goede bijeenkomsten gehouden.

Huwelijk.

Niet vaak heeft in dit Territorie een huwelijks-inzegening plaats van Europeesche Officiëren. Nu echter zullen in de eerst volgende weken niet minder dan drie huwelijken worden ingezegend. In de laatste dagen van Januari zal het huwelijk plaatshebben van Kapitein Poutiainen met Kapiteine Borg (beiden Finsche Officiëren), terwijl dat van Kapitein Ramaker (Holland) met Ensigne Warnes (Australie) en van Kapitein Steen (Amerika) met Kapiteine Kuipers (Holland) in Soerabaja voltrokken zullen worden.

De vorige maand werd het huwelijk ingezegend van Kapitein Ende met Luitenant Sami Amon in Cheribon.

Wij bidden over deze makkers Gods rijkten zegen en hopen, dat deze gelukkige

Op het lichtende Pad.

Door de Kolonel.

„Nee, ik kan het licht niet zien, maar ik voel de warmte”. — Het was een Hindoe in Britsch-Indië, die de woorden sprak, of liever een Hindoe, die pas tot het Christendom was overgegaan. Hij was blind. Er was een zaal van het Leger des Heils gebouwd en hij deed een lamp cadeau uit dankbaarheid voor wat hij van God door middel van het Leger ontvangen had. Hij vroeg een vriend om de lamp aan te steken en toen deze brandende bij hem gebracht werd, sprak hij bovengenoemde woorden: „Ik kan het licht niet zien, maar ik voel de warmte”.

Toen ik dit las in een van onze Leger-uitgaven werd ik getroffen door de diepere beteekenis ervan. Hoevelen zijn er, die Het licht nog niet zien, maar die wel de warmte ervan gevoelen, wanneer het dicht bij hen gebracht wordt. Het bovenaangehaalde voerde mij terug naar het land, vanwaar het verhaal kwam, en in mijn geest zag ik weer enkele tafereelen, die destijds, toen ik daar arbeide, blijvend indruk op mij maakten. Ik zal ze U verhalen.

**

Het was in Zuid-Indië, in den Staat Travancore. Een heel dorp ging daar tot het Christendom over en de Kommandant van het Leger des Heils was uitgenoodigd, om den Hindoe-tempel, een flink steenen gebouw, officieel over te nemen en te wijden tot den dienst van den levenden God. Het was een merkwaardige, overgetelijke dag! Aan het begin van het dorp ontmoette ons het dorpshoofd, een oude Hindoe, die reeds grootvader was en wiens familie van geslacht tot geslacht in dit dorp had gewoond. Ik hoorde, dat hij het was, die het langst tegenstand had geboden. Zijn zoon was Christen en vele anderen in het dorp, maar hij, de oudste en meest invloedrijke, wilde den godsdienst zijner goden niet opgeven. Hoe de verandering nu was gekomen? Het was de invloed geweest van het leven van zijn zoon.

De oude man was op dien dag, dat wij het dorp binnentrokken, nog geen Christen. Onvergetelijk was echter de indruk, dien hij maakte, zooals hij daar stond: een lange, tengere gestalte, met een fijn besneden gelaat en diepzinnige oogen, en met groote plechtigheid op een koperen schaal den Kommandant den sleutel van den tempel aanbod. Toen voerde hij ons binnen en hij met al de mannen van het dorp brachten houweelen en bijlen aan met het dringend verzoek, dat daar en dan alle afgodsbeelden zouden vernietigd worden. Tot in den donkersten hoek, waar al eeuwen lang een flauw lichtje gebrand had voor een van hun Hindoe-goden, werd het werk voortgezet. Steeds omringd van de dorpelingen bracht de oude Hindoe ons nog naar verschillende afgoden buiten het dorp en herhaalde zijn verzoek, dat er niet één zou overgelaten worden, maar het heele dorp gezuiverd.

Toen het was geschied, hief hij zijn rechterarm naar den hemel en zijn oogen opwaarts. Hij stond daar als een mensch vol majesteit en toch had hij Het licht nog niet gezien, alleen maar de schemering; maar de warmte, de warmte van het Evangelie, de warmte van Gods Vaderlijke was zijn ziel binnengedrongen. Ik zag een glimlach komen over zijn oude, strakke trekken, toen hij ons weer aanzag.

**

Nog een ander tafereel komt mij voor den geest.

Het was in het dorp Puntamba in het Maratha-land. Er werd een samenkomst gehouden. High-casts en low-casts waren tegenwoordig, hoewel er een strenge afstand bewaard werd. Lt. Kolonel Gugelmann had gesproken over de liefde van Christus. Zij was daar bekend onder haar Indischen naam Sundra-Bai. Toen de samenkomst was afgelopen, klonk er een stem achteruit de schare, die luid riep: „Sundra-Bai! Sundra-Bai!” Wat was het? Er zat een blinde man, die met allen ernst geluisterd had en nu wenschte, dat de spreekster bij hem gebracht zou worden, opdat hij haar kon aanraken. De Kolonel ging natuurlijk en liet zich aanraken, sprak hem vriendelijk toe en leide haar hand op z'n hoofd en tevreden en blij ging de man huiswaarts. Hij ook kon Het licht nog niet zien, maar hij voelde de warmte.

**

O, dat wij dat toch meer begrepen! Het licht van Zijn liefde straalt warmte uit en als wij het Evangelie op de rechte wijze verkondigen, zal deze arme, koude wereld den invloed van die warmte ondergaan. Zóó sprak de Heiland Zelf, toen Hij op aarde was. De overspelige vrouw, die tot Hem gebracht werd, zag het Licht nog niet, maar voelde reeds de warmte van dat Licht. Zóó was het met Zacheüs. Het was bij Christus altijd eerst de innerlijke barmhartigheid, de innerlijke ontferming en dan het woord. De warmte ging altijd samen met het Licht. Hebben wij er niet voorbeelden genoeg van, dat zij, die, hoewel streng godsdienstig opgevoed, daar zij de warmte gemist hebben, er nooit toe gekomen zijn, het Licht te zien en er zich nu van afgewend hebben, alsof het duisternis ware. O, al denzulken zou ik willen zeggen: leest Uw Evangelie en ziet, hoe de Christus Zelf is. Zijn barmhartigheid en Zijn ontferming gaan zelfs vóór Zijn woord U tegemoet en laat ons, aan wie de heilige taak toevertrouwd is het Licht te brengen, het toch zóó doen, dat de warmte van dat Licht zich dadelijk laat gevoelen, want Hij is de Zon der gerechtigheid, Die niet alleen de wereld verlicht, maar ook warmte en leven brengt.

M. J. v. d. Werken.

Welk een liefde, wat meêdoogen,
Wat teederheid blonk in Uw oogen,
Wat minzaamheid in Uw gelaat;
Katers zelfs zoowel als vrinden,
Elk mocht U willig, vaardig vinden
Tot troost of hulp, met raad en daad.
Och! waar die minzaamheid
Ook in mijn doen verspreid!
Dierbre Heiland!
O, heilig mij,
Dat ik als Gij
In al mijn omgang minzaam zij!

gebeurtenis zal mogen medewerken tot meerdere bruikbaarheid in den dienst voor God en zielen.

Zooals uit de officieele mededeelingen blijkt, zijn de Kapiteins Poutiainen aangesteld voor het werk in Celebes. Nog in de laatste week van Januari zullen onze makkers naar Rouwiga vertrekken.

Dankbetuiging der militairen.

Vele blijken van waardeering mochten wij ontvangen voor den in ons vorig nummer genoemden zak-almanak; ook van de zijde der militaire autoriteiten werd dank gebracht voor dit practisch bewijs van onze belangstelling in de militairen.

De geboortedag van den Generaal.

In verband met den 70sten verjaardag van den Generaal op 8 Maart zal een bijzondere veldtocht worden gehouden gedurende de maand Maart.

De Divisie-Officiëren van Java en Celebes en alle korps-Officiëren zijn druk bezig met plannen voor een waardige viering van dezen dag en een bijzonder programma. Wij zijn er van overtuigd, dat alle soldaten en vrienden hartelijk zullen medewerken in deze.

De uitzending der vrouwelijke Kadetten.

Stafkapitein Woodward meldde ons prachtige samenkomsten in verband met de uitzending der Kadetten te Kantewoe; 7 Soldaten en 13 Jong-Soldaten werden ingezegend, 2 kleinen werden opgedragen aan God en het Leger, en 24 der aanwezigen zochten gedurende deze samenkomsten verlossing.

Om haar aanstelling te bereiken, moesten enkelen der nieuwe Officiëren 5 dagen loopen, maar allen aanvaardden gelukkig en opgewekt de reis. Dit geeft een aardig kijkje op de toestanden in Celebes.

Welkom van Adjudante Ingham.

Stafkapitein en Mevrouw Woodward leidden te Kapiroei de welkomstsamenkomsten van Adjudante Ingham en Kadet-Luitenant Ranjawa, welke bijeenkomsten werden bijgewoond door een groote schare belangstellenden. Ook hier gaf zich een 24-tal voor den dienst des Heeren.

De Kerstmeeting werd bijgewoond door 400 menschen.

Kalawara-Kolonie.

Kommandant Veerenhuis zond ons een belangwekkend verslag over den voortgang der kolonie. Het landbouwbedrijf heeft ernstig geleden door de langdurige groote droogte; de Kommandant mag zich echter verheugen over den uitslag der klapper-oogst; op één dag werden 9000 klappers binnen gehaald, hetgeen een totaal maakt van 30 000 stuks voor het afgelopen jaar.

Korpskadetten.

Het werk onder Korpskadetten op Java had tot op heden nog geen vasten vorm aangenomen. Het doet ons genoegen, te kunnen melden, dat hierin verbetering gebracht zal worden. De D. O. tracht nu Korpskadetten te winnen en Kapiteine Küh is aangesteld als Korpskadetten-Secretaresse op het Hoofdkwartier.

Jonge menschen, die Korpskadet wenscht te worden, spreekt met uw Officiëren of schrijft naar het Hoofdkwartier.

Het Jonge-Liedenwerk te Bandoeng.

Enkele bezoekers zagen de zandbakklas van het Europeesche Jonge-Liedenkorps te Bandoeng, waar zij zeer veel belang in stelden. Mevrouw Stafkapitein Lebbink doet haar werk in deze klas met groote vreugde en gewoonlijk volgen 30 levendige, vroolijke kleuters het godsdienstonderwijs.

In het Subsistentenkader, een buitenpost van de Bandoengsche korpsen, wordt Zondags een samenkomst gehouden, die geregeld door een 60-tal kinderen wordt bijgewoond.

Er zullen nu compagnieën gehouden worden in het Hollandsch en Maleisch.

De Kapiteins Tarima.

Deze makkers werden verblijd door de geboorte van een lief meisje. De Heer zegenen en beware de ouders en de kleine!

KALAWARA — Celebes.

(Landbouw-kolonie)

Mevrouw Veerenhuis schrijft ons: „Op Kerstavond gingen de kinderen de kampongs door om Kerstliederen te spelen en te zingen. Eersten Kerstdag 's morgens om 4 uur waren ze reeds weer op stap en om 5 uur hadden we, mede door hun hulp, een mooie, volle zaal.
Om 9 uur een feestmeeting met de kolonisten.

Voor tweeden Kerstdag stond een groote kindersamenkomst op het programma en een lichtbeelden-voorstelling, die beide goed bezocht werden.

Iets, dat tot bijzondere vreugde stemde was wel, dat de mooie met glinsterende versiering getooide Kerstboom gedurende al de feestdagen ongeschonden in de oude zaal stond. Wel kunnen de deuren niet meer gesloten worden, zijn alle ruiten stuk en stonden groepjes kinderen vol verlangen te kijken, maar gestolen werd er niet, zelfs geen vurig begeerd kaarsje! Dit pleit zeer zeker voor de eerlijkheid der Javaansche kolonie-bewoners in het binnenland van Celebes!”

Naklanken van Kerst-Vrede en Kerst-Vreugde.

BANDOENG.

Kerstfeest, de herdenking van Jezus' geboorte, van Hem, die ons door den Vader werd gegeven tot verlossing onzer zonden. Kerstfeest! — Bij de herinnering aan blijde Kerstdagen thuis, kwam de gedachte: thans in een vreemd land, onder geheel andere omstandigheden — hoe zouden wij dit jaar Kerstfeest vieren? Zouden wij de Kerstdagen moeten doorbrengen in het kampement. Neen!! Gelukkig niet! Daar was het Leger des Heils en wij ontvingen een uitnodiging, om het Kerstfeest te midden van gelukkige mensen te vieren.

Reeds Donderdagavond begon de Kerstviering in het Militair Hospitaal te Tjimahij. Jammer, dat Kolonel van de Werken ziek was en dus niet, zooals aanvankelijk in de bedoeling lag, de leiding der verschillende samenkomsten op zich kon nemen.

Bij een mooi versierden boom verzamelden zich de loopende patiënten, een kleine 200. Gezamenlijk werden eenige Kerstliederen gezongen; het Officiëren-kwartet en een zangkoortje, gevormd door bezoekers van het Militair Tehuis deden zich hooren; het Kerstverhaal werd voorgelezen en alles tezamen vormde een rijk gezegende avond. Of dit bezoek werd gewaardeerd? Het hartelijk medezingen en de aandacht, waarmee geluisterd werd, spraken voor zichzelf! Een der Officiëren van den Hospitaaldienst bedankte voor dezen prettigen avond.

Plechtig ruichte op **eersten Kerstdag** reeds des morgens om 5 uur het „Eere zij God" door de zaal. Een groote schare luisterde naar al het goede en in menig oog blonk een traan bij de herinnering aan vroegere Kerstfeesten.

Ook de beide samenkomsten in den loop van den dag waren rijk gezegend. Vooral des avonds waren weer velen opgekomen.

Tweede Kerstdag, de dag voor de militairen! Te half zes zaten allen, militairen, de „oud-gasten" van Bronbeek en Heilsofficiëren, in vroolijke, gezellige stemming om de keurig gedekte en rijk voorziene tafels. De Kapitein, van wiens compagnie de meesten der aanwezige soldaten waren, nam eveneens deel aan dit feestelijk samenzijn. Menigeen zal dezen avond nieuwe en betere gevoelens in zijn hart hebben ontwaard.

Heilssoldaten, weest ervan overtuigd, dat wij, militairen, naast God het Leger des Heils dankbaar zijn voor al, wat in deze dagen voor ons werd gedaan; maar **Blijft** helpen en, zoo de Heer wil, zal dan eens de tijd komen, dat er geen lange discussies op vergaderingen en in dagbladen noodig zijn over de zedelijke verbetering van de mindere militairen, want dan zal Zijn licht allen omschijnen. Niet de omstandigheden in de eerste plaats dienen goed gemaakt te worden, om een ideale toestand in de kazernes te scheppen, maar de militairen zelf. Moge het daartoe worden geleid!

Een der militairen.

**

Den 22sten en 23sten December was het feest in het Kinderhuis! Eerst voor de kleine bewoners, daarna voor de genoodigden, contribuanten van het Huis. In beide samenkomsten heerschte een opgewekte stemming en de keurige versiering en kaarsverlichting droegen niet weinig bij tot het intiem, gezellig karakter.

De grootste meisjes zongen eenige driestemmige liederen en ook in alle volgende samenkomsten hebben zij met diep gevoel hun eenvoudige en toch zoo aangrijpende schoone liederen doen hooren en daardoor veel zegen gebracht aan allen, die de meetings bijwoonden. Een aardig stelletje kleuters bezong op hun wijze het Kerstfeest, waarbij de Kerstklokjes vroolijk klingelden.

Tweeden Kerstdag was het feest voor de kinderen in en om het subsistentenkader. Meer dan honderd kinderen kwamen tezamen in het zaaltje, dat iederen Zondag welwillend wordt afgestaan voor een kindersamenkomst.

Een grabbelton verborg voor elk der kinderen een kleinigheid, die zij handig wisten op te diepen!

's Zondagsmiddags een verteluurkje voor de jeugd om den verlichten Kerstboom. De regen viel bij stroomen neer, maar betlette een groot aantal kleinen en ook enkele volwassenen niet, te komen genieten van het mooie Kerstverhaal, door Ensigne Barbier verteld.

In de avondsamenkomst van dien dag hadden de kinderen het leeuwenandele. Voor een geheel bezette zaal voerden zij een indrukwekkenden zangdienst uit en zongen hun liederen.

Maandag was het feest voor de kinderen van de Zondagsschool, waarbij tevens een 50 kinderen van militairen en van de oud-militairen van Bronbeek waren genoodigd. Een tweehonderd-tal schaarde zich om de lange tafels en hadden tezamen een paar prettigitje.

BATAVIA.

De Kerstfeestviering werd dit jaar geleid door Majoor en Mevrouw Palstra. Ofschoon het water bij stroomen neerkwam des morgens, woonde een flink aantal mensen den vroegbidstond bij in de Canada-zaal.

Toen volgde een kinderfeest des middags en een groote demonstratie des avonds, waarin door de meisjes van het Meisjeshuis en de kinderen der Zondagsschool een zangdienst werd uitgevoerd.

Den volgenden morgen kwamen de kinderen der Zondagsschool bijeen in het Militair Tehuis. Het was echt feest!

Terwijl de Majoor des middags feest vierde met de kinderen van het Chineesche Korps, leidde Mevrouw Palstra een Kerstdienst in het Meisjeshuis, waartoe de contribuanten van dit Huis waren uitgenoodigd.

De avond was voor de militairen. Voordrachten, Kerstliederen, vaderlandsche liederen volgden elkander op. Veel te vlug ging de tijd voorbij!

De zieken in het Militair Hospitaal werden ook niet vergeten; na de Heiligingssamenkomst des morgens werd hun op Zondag een bezoekje gebracht en elk hunner een Kerstgeschenk aangeboden.

Ook in het Chineesche Korps was het feest: de zaal keurig versierd en telkenmale geheel bezet. Kerstliederen werden gezongen in het Chineesch, Maleisch, Hollandsch en Noorsch; en het best van al: vier zielen zochten den Heer.

DJOKJA.

Een paar dagen voor het eigenlijke herdenkingsfeest bood de leidster onzer Zondagsschool, Sergeante van de Wetering, haar leerlingen een welgeslaagd feest aan in een lokaal, welwillend door Mejuffrouw Willer daartoe afgestaan. Ruim 600 genoodigden waren bijeen; een prachtige Kerstboom schitterde met kaarslicht; opgewekt klonken de liederen, en aandachtig werd geluisterd naar de Kerstgeschiedenis door Ds. Pos en het Kerstverhaal, door Kdt.-Sergeant Palstra verteld. De tableaux hadden aller bijval en de geschenken werden dankbaar aanvaard.

Den 23sten gaf Kommandante Hallman in het Kinderhuis aan Europeesche kinderen en genoodigden een feest, dat zich bijzonder kenmerkte door den intiem aard, ondanks de talrijkheid der aanwezigen. Een gezegende feest was het en de kinderen waren wat blijde, toen ze ook nog met gevulde handjes huis-toe mochten gaan.

Den 24sten was het feest voor de kinderen van het Tehuis en de Kadetten; een vreugdevolle, een jubel-dag!

Den 25sten, het was nog geen 6 uur in den morgen, klonk in den grooten, boomrijken tuin van het Residentshuis een Kerstlied. Zelden zullen de Resident en diens ega op zulk een wijze gewekt zijn! Aangedaan sprak Z. H. E. Gestr. de Javaansche zangers toe.

De zieken in het Militair Hospitaal werden ook niet vergeten en daar waren zij dankbaar voor.

's Avonds feest in het Militair Tehuis. Oversvol was het eenvoudig versierde zaaltje. Na een bijzondere meeting, waarin gloedvol door den Adjutant werd gesproken, werd tot het festijn overgegaan en werd de avond doorgebracht met muziek en zang. Tot slot mocht elk der bezoekers een Kerstgeschenk in ontvangst nemen, hetgeen zeer op prijs werd gesteld. Een welgeslaagde avond!

Webeka.

MALANG.

Een wonderbaren tijd hadden we gedurende de Kerstdagen; heerlijke en druk bezochte samenkomsten werden door Ensign Bakker geleid.

De eerste Kerstdag zette in met een Heiligingssamenkomst, waarin de toespraak van den Ensign diepen indruk maakte.

's Middags om 5 uur was het kinderfeest! Wat hebben die kleinen genoten! Men had de gezichten der kinderen eens moeten zien, vooral toen de Kerstcadeautjes werden uitgereikt!

Om 8 uur voor een stampvolle zaal de Kerstsamenkomst voor de volwassenen, waarin het Kerst-Evangelie met vernieuwde kracht aan de groote schare verkondigd werd.

Den volgenden dag groot feest voor de militairen; spannende wedstrijden in verschillende spelen, waarbij voor elk spel drie mooie prijzen beschikbaar gesteld waren. Om 1 uur het feestmaal en de vroolijke gezichten getuigden wel, dat ook dit nummer van het programma in den smaak viel! Om 7 uur kwamen allen nog eens tezamen voor de laatste Kerstmeeting, waarin de prijzen werden overhandigd.

J. J. B.

MAGELANG.

Door Gods genade mochten wij ons vreugden in een heerlijk, gezegende en welgeslaagd Kerstfeest. Wij mochten de tijding van blijdschap en vrede brengen aan meer dan 1200 mensen van verschillende landaard. Eere zij God en hartelijk dank aan allen, die ons hielpen en hiertoe in staat stelden!

Officiëren en Soldaten van Magelang.

MEDAN.

Het heerlijke, eeuwenoude Kerstfeest werd met de kinderen van het Kinderhuis op waardige wijze gevierd op **Woensdag 23 December**.

Het eenvoudige zaaltje van het Kinderhuis was geheel bezet. Een mooie Kerstboom glansde de bezoekers toe. Door rood papier om de lampjes was een stemmig licht-effect verkregen, terwijl hier en daar boven kasten en deurposten kaarsen brandden, en eenig groen op smaakvolle wijze was aangebracht.

Om zes uur opende de Directrice, Ensigne Seur, de bijeenkomst met gebed, waarna zij eenige hartelijke welkomswaarden tot de aanwezigen richtte. Daarna werd op zeer verdienstelijke wijze een meerstemmig lied gezongen door de schoolkinderen onder leiding van Kapiteine Kuhne.

Ook de vrouwelijke Officiëren van de lepra-kolonie „Poelau Si Tjanang" waren aanwezig en de oudste harer, Mevrouw Majoor Scheffer, vertelde den kinderen een gedeelte van de Kerstgeschiedenis.

Nadat daarna de heel kleintjes lief en keurig in de maat eenige liederen hadden gezongen, vertelde Ensigne Seur op prettige, onderhoudende wijze een leerzaam Kerstverhaal.

Toen de versnaperingen waren rondgediend, waarbij de kleine gasten niet werden vergeten, ontvingen de kleuters een cadeautje, en eindigde Mevrouw Scheffer dit samenzijn met dankgebed.

Leger des Heils-vriend.

PELANTOENGAN.

Ons Kerstfeest is voorbij en ik denk wel te kunnen zeggen, dat het behoort tot de meest gelukkigste en gezegende feesten in onze herinnering op Pelantoengan.

Een achtstal tableaux maakte de Europeesche samenkomst op Kerstavond zeer belangwekkend. Tot besluit werden de geschenken uitgereikt, waaronder ook de boekjes „Het hart naar boven" van Mevrouw Olfphant-Schoch en kleine artikelen, door de meisjes van onzen eigen „Liefdebond" vervaardigd.

De eerste Kerstdag was wel-besteed. De samenkomst des morgens in de „Berney-zaal" was een zeer gezegende uur. Des avonds werd ook veel genoten; de Europeesche patiënten gaven hun medewerking door eenige tableaux terwijl de zangbrigade ons nog eens vergastte op eenige bijzondere nummers.

Op den avond van den 26sten December kwamen de kinderen van de Zondagsschool tezamen met de employee's op de versierde voorgalerij van het groote Chineesche huis in de buurt. Ook hier was de Kerstboom de groote aantrekking. Onder leiding van Ensigne Digby zongen de kinderen hun mooie Kerstliederen en voerden enkele oefeningen uit, die door de ouders ten zeerste bewonderd werden. Onnoodig te zeggen, hoe blijde de kleintjes waren met hun cadeautje.

Met de Europeesche patiënten werd de oudejaars-avond gezellig doorgebracht en bij den overgang des jaars zijn wij allen tezamen tot den Heer gegaan en hebben Hem gedankt voor ontvangen zegeningen.

Onderwijl waren de inlandsche patiënten bijeen gekomen in hun eigen zaal onder leiding van Broeder Tjen en hadden na een feestelijk samenzijn een goede geestelijke bijeenkomst.

Majoor Thomson.

SALATIGA.

Het zoo lang door onze kinderen verwachtte, blijde Kerstfeest bracht een groot aantal kindervrienden in ons Kinderhuis tezamen. De met groen versierde eetkamer en beide Kerstboomen ontlokten den kinderen bij het binnen komen een uitroep van bewondering. Wat schitterden de oogjes der kleinen!

Wij waren blijde, Stafkapiteine Beckley, die speciaal voor dezen dag was overgekomen, juist nu voor het eerst in ons midden te hebben.

Door hun rijk en afwisselend programma hielden de kinderen aller aandacht geboeid. Lieflijk bezongen zij de geboorte van den Heiland en vertelden van de Kerstvreugde door Zijn komst op aarde ook voor hen. „Maar", vraagt ge, „waarom die tweede boom?" Deze werd de groote vreugde der genoodigde kleinen, die uit de cadeautjes, daaraan opgehangen, mochten uitzoeken, wat hun het meest aanlokte.

„Onze kinderen" ontvingen op hun beurt de hun togedachte geschenken, door de milde bijdragen der Salatiga'sche vrienden bijeengebracht.

Wat een gelukkig groepje! Sommigen dansen van blijdschap, anderen — zonder iets te zeggen — drukten hun pakje stevig tegen zich aan! De geopende pakjes — kleeren, speelgoed — maakten de kleintjes blij, hun oogjes straalden! — „Kijk eens, Tante!" — „Ik ook... schoenen, kousen!" — „Ik ook een jurk!" — „O, een mooie trompet! Mooi, Tante?" —

Nog eens hartelijk dank aan allen, die hielpen, de Kerstvreugde verhoogen.

Kapiteine Hammerli.

SEMARANG (Boegangan).

Ons Kerstfeest was rijk gezegend. De eerste dag onzer vieringen werd doorgebracht met de militairen en hun gezin in de kazerne; den tweeden dag hadden we twee meetings in het Europeesche korps; daarna een geheelend dag feest op Boegangan, gevolgd door een Kerstfeestmeeting met de gedetineerden in de centrale gevangenis, den volgenden dag. Een vol programma!

ADJUDANT H. LOUIS.

SOERABAJA.

De viering van het Kerstfeest werd door Officiëren en makkers van het Militair Tehuis begonnen op **Donderdag 24 December** met een feestelijke samenkomst voor de Europeesche patiënten der Centrale Burgerlijke Ziekeninrichting. Een honderdtal woonde deze samenkomst bij en na afloop werden de patienten met een cadeautje verrast. Zij, die de meeting niet konden bijwonen, werden niet vergeten en ten einde ook hun Kerst-evangelie te brengen, zongen de Heilssoldaten hun liederen voor de verschillende zalen.

Aan de bekoring, en wijding van den dienst des morgens om 5 uur op **eersten Kerstdag** is zeker geen der aanwezigen ontkomen.

Negen uur 's morgens: „Uitreiking van Kerstmanden aan armen", aldus luidde het programma en het was ons een vreugde, een aantal arme oudjes te kunnen voorzien van een wel-gevulde Kerstmand en hun tegelijkertijd nog eens te wijzen op de zoo-veel grootere gave door God in Christus aan de menschen geschonken.

De kinderen onzer samenkomsten en vele anderen met hen hadden smiddags om 5 uur hun feest. Vele rappe handen voorzagen hun van versnaperingen, weer anderen reikten de Kerstgeschenken uit.

Tweeden Kerstdag smiddags 1 uur zaten wij aan den feestelijken maaltijd met de militairen en genoodigden, waarbij de gasten zich al, wat opgediend werd, best lieten smaken. Met een gezelligen avond in het Tehuis besloten wij onze Kerst-viering.

D. R.

TEGAL.

De voorbereidingen, voor de bijzondere samenkomst op **24 December** werden ruimschoots beloofd, toen dien avond trots den stortregen niet minder dan 543 menschen opkwamen, om het grootste aller feesten met de Heilssoldaten te vieren.

Nadat de Kerstgeschiedenis voorgelezen was, volgden eenige goed geslaagde tableaux; het was treffend een klein meisje van 5 jaar daarbij met een helder stemmetje te hooren zingen:

„Al kan ik niet veel aan Hem geven,
'k Mag komen toch tot den Heer!"

Den volgenden morgen was het feest voor de Zondagsschoolkinderen en genoodigden, die allen een Kerstgeschenk ontvingen.

Des avonds leidden de Kapiteins een plechtigen Kerstdienst, waarin we een ontmoeting hadden met Christus Zelve.

Tweeden Kerstdag was het feest voor de ouden van dagen onder leiding van den Korps-Sergeant. Rijk gezegend en verheugd gingen de oudjes met een goed gevulde Kerstmand huis-toe.

Ook de verschillende meetings in

SEMARANG

waren tijden van groote vreugde en rijken zegen; vooral het kinderfeest onder leiding van Stafkapiteine Beckley is wel geslaagd. Den Heer alle eere!

Br. Hoemaker.

BOEKHANDEL

LEGER DES HEILS
JAVASTRAAT 16 — BANDOENG

Op het oogenblik boeken van bekende schrijvers als: Van Koetsveld, Giberne, Gerdes, De Liefde, Alcock, v. Lindenhout, E. Green, enz. in voorraad o. a.:

De oudste	f 3.50
Een dief in den nacht . . .	" 3.00
Wenzels erfenis	" 2.75
Hubert Bohun	" 2.50
Lief en leed	" 2.25
Mislukt werk	" 2.25
Uit en thuis	" 2.25
In den strijd des levens . .	" 2.00
't Was maar een boerenlummel	" 2.00
Moffie	" 2.00
Schuld en verzoening . . .	" 2.00
De kleine handlangster . .	" 1.80
De liefde wint het	" 1.50
Kleine lady Clare	" 1.50
Zijn overwinning	" 1.50
Margot	" 1.40
Anna's levensstrijd	" 1.40
Jan Malaban	" 1.25
Magdalena	" 1.00